

HOTĂRÂREA CURȚII

DIN 12 NOIEMBRIE 1969*

Erich Stauder

împotriva

orașului Ulm — Sozialamt

(cerere pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare, formulată de Verwaltungsgericht Stuttgart)

Cauza 29/69

În Cauza 29/69,

având ca obiect cererea adresată Curții, în temeiul articolului 177 din Tratatul CEE, de către Verwaltungsgericht Stuttgart pentru pronunțarea, în litigiul pendinte în fața acestei instanțe, între

ERICH STAUDER, 79 Ulm, Marienweg 15,

reclamant,

și

ORAȘUL ULM — SOZIALAMT,

pârât,

unei hotărâri preliminare privind următoarea întrebare:

„Se poate considera compatibil cu principiile generale de drept comunitar în vigoare faptul că Decizia Comisiei Comunităților Europene din 12 februarie 1969 (69/71/CEE) prevede că vânzarea untului la preț redus unor beneficiari ai anumitor regimuri de asistență socială se face numai cu declararea numelui beneficiarului?”

CURTEA,

constituită din R. Lecourt, președinte, R. Monaco și P. Pescatore, președinți de cameră, A. M. Donner, W. Strautė, A. Trabucchi și J. Mertens de Wilmars (raportor), judecători, K. Roemer, avocat general, A. Van Houtte, grefier.

pronunță prezenta

HOTĂRÂRE

1. Întrucât, prin ordonanța din 18 iunie 1969, primită de grefa Curții la 26 iunie 1969, Verwaltungsgericht Stuttgart a adresat, în temeiul articolului 177 din Tratatul CEE, întrebarea dacă se poate considera compatibil cu principiile generale de drept comunitar în vigoare faptul

* Limba de procedură: germana.

că articolul 4 din Decizia 69/71/CEE a Comisiei Comunităților Europene din 12 februarie 1969 prevede că vânzarea untului la preț redus unor beneficiari ai anumitor regimuri de asistență socială se face numai cu declararea numelui beneficiarului.

2. întrucât decizia menționată anterior, care se adresează tuturor statelor membre, autorizează aceste state, în vederea stimulării comercializării a cantităților de unt excedentare pe piața comună, să pună la dispoziția anumitor categorii de consumatori, care beneficiază de asistență socială, unt la un preț mai mic decât prețul normal;

această autorizație este însoțită de anumite condiții, cu scopul, *inter alia*, de a garanta că produsul astfel comercializat nu are altă destinație;

în acest scop, articolul 4 din Decizia 69/71 prevede în două dintre versiunile sale, printre care și versiunea germană, că statele trebuie să ia toate măsurile pentru ca beneficiarii să nu poată cumpăra produsul în cauză decât după prezentarea unui „bon pe care să fie menționat numele acestora”, în timp ce în celelalte versiuni se precizează că este vorba doar de prezentarea unui „bon individualizat”, care permite astfel aplicarea unor mijloace de verificare, altele decât o desemnare nominală a beneficiarului;

prin urmare, este necesar să se precizeze mai întâi domeniul de aplicare exact al dispoziției care face obiectul litigiului;

3. întrucât, atunci când o decizie unică se adresează tuturor statelor membre, necesitatea unei aplicări uniforme și, în consecință, a unei interpretări uniforme exclude considerarea izolată a unei versiuni a acestui text, dar necesită interpretarea acestuia atât în funcție de voința reală a autorului său, cât și de scopul urmărit de acesta, având în vedere, în special, versiunile redactate în toate limbile;
4. într-un caz cum este cel din speță, trebuie să prevaleze interpretarea cea mai puțin restrictivă, dacă aceasta este suficientă pentru a asigura obiectivele pe care și le propune decizia în cauză;

în plus, nu se poate admite că autorii deciziei au dorit, în anumite state membre, să impună obligații mai stricte decât în altele;

5. de altfel, această interpretare este confirmată de declarația Comisiei, potrivit căreia o modificare care să ducă la eliminarea obligativității unui bon nominal a fost propusă de Comitetul de gestionare căruia i-a fost prezentat proiectul Deciziei 69/71 spre avizare, iar din ultimul considerent al acestei decizii reiese intenția Comisiei de a adopta modificarea propusă;
6. rezultă că dispoziția care face obiectul litigiului trebuie interpretată în sensul că nu impune – fără a interzice, însă, acest lucru – identificarea nominală a beneficiarilor;

Comisia a putut să publice astfel, la 29 iulie 1969, o decizie de rectificare în acest sens;

fiecare dintre statele membre este, în consecință, în măsură să aleagă dintre diferitele metode de individualizare;

7. astfel interpretată, dispoziția care face obiectul litigiului nu evidențiază niciun element care să poată pune în cauză drepturile fundamentale ale persoanei înscrise în principiile generale ale dreptului comunitar, a căror respectare este asigurată de Curte;

Cu privire la cheltuielile de judecată

8. Întrucât cheltuielile efectuate de către Comisia Comunităților Europene, care a depus observațiile sale Curții, nu pot face obiectul unei rambursări;

procedura are, în raport cu părțile din acțiunea principală, un caracter incidental față de cauza pendinte din fața Verwaltungsgericht Stuttgart și întrucât este de competența acestei instanțe să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată;

pentru aceste motive,

având în vedere actele de procedură;

pe baza raportului judecătorului raportor;

după ascultarea observațiilor Comisiei Comunităților Europene;

după ascultarea concluziilor avocatului general;

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în special articolele 7, 40 și 177;

având în vedere Regulamentul (CEE) nr. 804/68 al Consiliului din 27 iunie 1968;

având în vedere deciziile nr. 69/71 din 12 februarie 1969 și nr. 69/244 din 29 iulie 1969 ale Comisiei Comunităților Europene;

având în vedere Protocolul de stabilire a statutului Curții de Justiție a Comunității Economice Europene, în special articolul 20;

având în vedere Regulamentul de procedură al Curții de Justiție a Comunităților Europene;

CURTEA,

pronunțându-se cu privire la întrebările care i-au fost adresate prin ordonanța din 18 iunie 1969 de către Verwaltungsgericht Stuttgart, hotărăște:

1) Articolul 4 a doua liniuță din Decizia 69/71/CEE din 12 februarie 1969, astfel cum a fost rectificat prin Decizia 69/244/CEE, trebuie interpretată în sensul că impune doar individualizarea beneficiarilor măsurilor prevăzute în aceasta, fără a impune sau a interzice identificarea nominală a acestora în sensul unui control;

2) Examinarea întrebării adresate Curții de către Verwaltungsgericht Stuttgart nu evedențiază niciun element care să afecteze validitatea dispoziției în cauză.

Întocmită și pronunțată la Luxemburg, 12 noiembrie 1969.

	Lecourt	Monaco	Pescatore
Donner	Trabucchi	StrauË	Mertens de WiJmars

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 12 noiembrie 1969.

Grefier
A. Van Houtte

Președinte
R. Lecourt